

De schnabbelaar

Maarten Spanjer

O

Op mijn antwoordapparaat stond een boodschap van een redacteur van 'De Schreeuw van De Leeuw.'

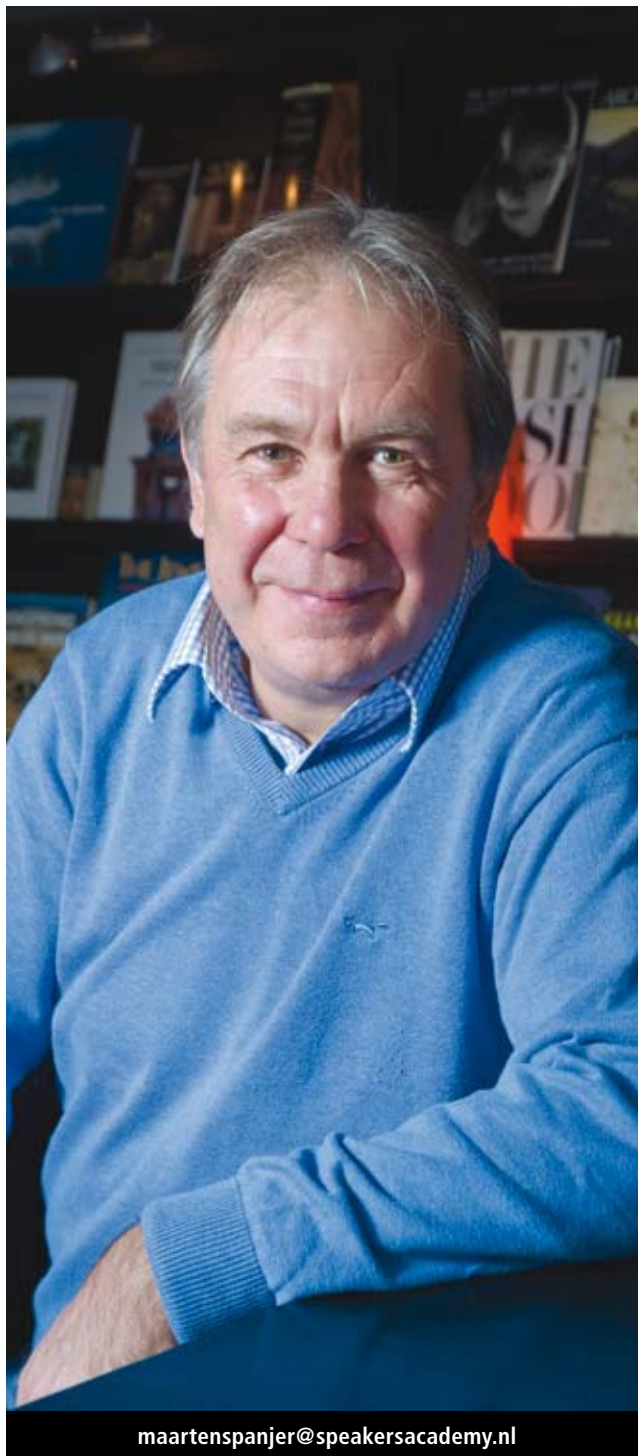
Of ik het leuk zou vinden om samen met negen andere bekende Nederlanders, onder wie niemand minder dan Catherine Keyl en Jan Mulder, het lied 'Ik ben met Catootje naar de botermarkt gegaan', voor het programma ten gehore te brengen. Paul de Leeuw zou het fantastisch vinden en uiteraard zouden mijn reiskosten worden vergoed. Natuurlijk vond ik het niet leuk, want welke idioot had bedacht dat een redelijk normaal mens met plezier naar Hilversum zou afreizen om met andere b.b.-ers (bekende bejaarden) een seniel zangkoortje te vormen, terwijl niemand echt kon zingen?

Ik besloot mijn loodgieter te bellen en hem te vragen of hij nog steeds zo goed een mongooltje kon nadoen. Dat kon hij en ik vertelde hem dat hij dezelfde middag nog door een redacteur van 'De Schreeuw van de Leeuw' zou worden gebeld en zich moest voordoen als mijn manager. Vervolgens belde ik de redacteur met de mededeling dat ik het een eer vond om in het programma te mogen verschijnen en dat ik Paul de Leeuw altijd een warm hart had toegedragen en een enorme vakman vond. Ik vroeg hem of hij nog wel even mijn manager wilde bellen, omdat deze mijn agenda bijhield.

'Mèèèè de manager van Martin van Spanjaard,' raasde mijn loodgieter in het oor van de redacteur. Hij slaagde erin de man vijftien minuten aan de lijn te houden, voordat deze de verbinding verbrak. Naast mijn belangeloze medewerking aan het programma had mijn nepmanager enige eisen neergelegd, zoals een kilo Engelse drop, een paar schone sokken, een lederen Bon Giorno, de zangeres Anouk en een zweep in de kleedkamer, die de redacteur kennelijk te ver gingen. Van Paul de Leeuw en zijn redacteur heb ik nooit meer iets mogen vernemen. In de jaren tachtig speelde ik een typetje, 'het miskend talent', in een satirisch sportprogramma. Het personage was een, in wit voetbaltenue gestoken, ondergewaardeerde voetballer die zich met een ijsmuts over de oren in de bossen had teruggetrokken en zich afzette tegen het voetbalestablishment.

Op een ochtend werd ik gebeld door ene Jan-Jaap, een student uit Leiden met zeer bekakte tongval en lid van de roemruchte studentenvereniging Minerva. 'Luister kerel, volgende week is het lulak en dan gaan we om vijf uur 's ochtends met de hele club hedonistisch ontbijten in het Amsterdamse bos. We hebben op de sociëteit dan al flink ingedronken, dus het wordt een knotsgekke bedoening. Na de uitgesneden zalm, om zes uur 'sharp', komt een hoertje uit Yab-Yum een striptease-act doen voor ons selecte gezelschap en het lijkt ons geen onaardig idee als jij aansluitend, in die belachelijke uitmonstering van je en met die muts op je knar, uit de struiken springt en wat trucjes met een bal doet. Wat vind je daarvan?'

"Het klinkt goed", loog ik, 'maar wat hebben jullie in je hoofd, qua financiële vergoeding?' 'Financiële vergoeding', hakkelde Jan-Jaap, 'hoe bedoel je?' 'Je mag mee-eten, vind je dat niet genoeg?' Ditmaal was ik het, die de verbinding verbrak.

maartenspanjer@speakersacademy.nl